

Bloeiend Boeket

Regina Jansen

Over verschillende vriendinnen
die elkaar hebben gevonden
in verschillende levensfases van hun leven

Bloeiend boeket door Regina Jansen

Omslag © Regina Jansen / Fotor 2025

Tekening in het boek © Elma Gijsberts

ISBN: 9789403844602

<https://www.reginajansen.nl>

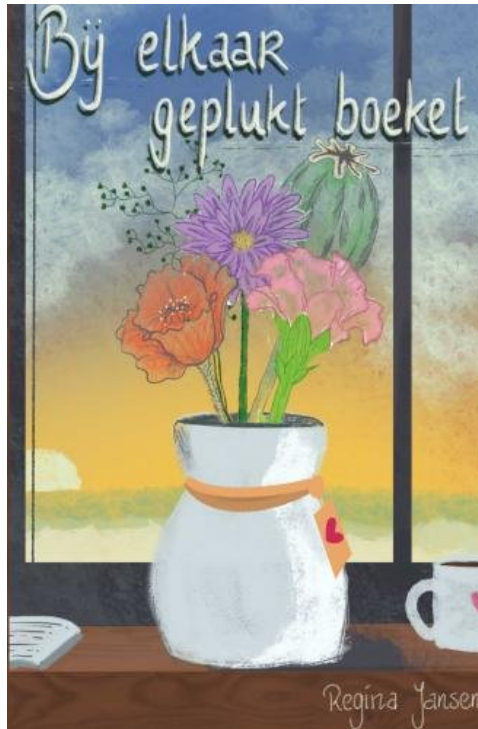
Facebook: Boeken van Regina Jansen

Fonts: Malgun gothic

Print on demand uitgeverij: <https://bookmundo.com/nl/>

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie microfilm of op welke wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijfster.

Alle voorkomende personages zijn ontleend aan de fantasie van de schrijfster. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

In "Bij elkaar geplukt boeket"

vinden Alexandra, Elma, Ilona, Jolanda en Karin elkaar in een verschrikkelijke noodweer. Daarin is te lezen hoe Ilona een pelgrimstocht durft te lopen, hoe Alexandra haar kasteel vindt, hoe Karin succes krijgt als schrijfster en Jolanda haar leven en liefde vindt in een hondenopvang in Spanje. En Elma biedt de helpende hand bij haar vriendinnen vanaf een bed & breakfast in Frankrijk.

Bloeiend boeket gaat verder waar Bijeen geplukt boeket stopt want deze prachtige bloemen op een vaas bloeien door. En het leven loopt door bloeiende weilanden en dorre woestijnen.

Gelukkig vindt Jolanda hulp in Schotland, gaat Karin alleen op zonnig avontuur. Ilona stapt in een hele andere wereld terwijl Alexandra haar kasteel krijgt. Maar is Elma wel of juist geen een echte vriendin? Je leest er alles over in het vervolg: "*bloeiend boeket!*"

Het regende toen Alexandra terugkwam naar Engeland. Ze liep door de enorme hallen van London Heathrow Airport die ze zo goed kende. Ze kon de keren dat ze vanuit Amsterdam of waar dan ook naar haar appartementje in London kwam of ging, niet eens meer tellen. Ze had alles verkocht en veel geld was belegd door een kennis van Elma.

Het was maanden geleden dat ze in Amsterdam was geweest en ze twijfelde of ze het moest verkopen of niet. Het ene moment vond ze van niet, het andere moment wist ze zeker dat ze het moest verkopen. Het leverde haar een zak vol geld op maar aan de andere kant had ze niets meer. Ja, haar verblijf in het kasteel.

En daar stond ze op de trein te wachten. Ze merkte dat ze een beetje moe werd van al dat reizen. Dat had ze een jaar geleden niet. Vond ze heel normaal.

Ilona was nu op haar camping en Jolanda weer terug in Spanje bij de hondenopvang. Vroeger was ze afgereisd, alleen maar om te zien, maar nu wilde ze dat niet meer. Er was daar weinig luxe, niet eens basic en dat wilde ze toch wel. En al die ellende. Verschrikkelijk. Ze steunde Jolanda wel vanuit haar plek, al was er een paar maand geleden een flinke bres in haar spaargeld geslagen, iets wat ze Jolanda nooit ging vertellen. Ze had toen zicht op een paar mooie opdrachten en dat loste helaas op in het niets. Elizabeth kwam in haar leven en nu woonde ze op het kasteel dat over een aantal weken open zou gaan. De helft van de kamers waren nog niet eens klaar. Veel zouden na de opening nog ingericht moesten worden. Thomas deed nu het harde en luide werk en dat was breken. Sommige kamers werden opgeofferd als badkamer.

Alexandra keek naar het voorbijgaande schietende landschap. Misschien was het verstandig om een auto aan te schaffen. In London vond ze dat onverstandig,

maar daar kon ze een auto moeilijk kwijt en ze was sneller met het openbaar vervoer.

Ze dacht aan Ilona. Die had het toch maar mooi gedaan. Meer dan 800 kilometer lopen. Ze stond nu heel anders in het leven. In het hotel nog voor de storm leek ze nog een grijze muis. Ze was haar totaal niet opgevallen. Er keerde een andere Ilona terug. Bruinverbrand en standvastig. Een geweldige warme oogopslag. En nu zat ze op een piepkleine camping in Frankrijk, niet eens zo ver van Elma en Karin vandaan. En ze ging mensen helpen of bood ze een rustmoment aan. En straks ging ze lopen met haar zoon en dochter. Kijk, dat vond ze toch zo mooi. En bewonderingswaardig.

Ze had de liefde van Elma en Huibert gezien. Wat een eenheid. Natuurlijk had zij, Alexandra, vriendjes gehad maar dit was zo pure en echte liefde. Zoiets had ze nog nooit ervaren. Het was geweldig om dat te mogen zien. En Elma had haar zo geholpen toen Elizabeth haar zo cru de deur had gewezen. Sindsdien deed Elizabeth alles om het goed te maken al ging ze soms naar Londen voor geheimzinnige reden. Ze hoopte maar dat ze niet opnieuw contact maakte met Paddy, de jongen die allerlei onzinnige dingen in Elizabeths hoofd had gepland. Maar ze had natuurlijk ook haar kennissenkring er en haar ouders hoewel ze maar sporadisch contact met ze had.

Ze at nog een broodje onderweg en zag de mini van Elizabeth komen.

-Welcome back.

-Thank you so much. It is good to be back.

En dat meende ze.

De kleine ruitenwissers zwiepten heen en weer.

-We need a good car. Het was alsof Elizabeth haar gedachten had kunnen lezen.

-The car didn't start yesterday.

-I agree. Alexandra voelde hoe moe ze was.

-Shall we visit the garage in the village tomorrow? Maar Elizabeth stopte al bij een garage.

-Not too small, not too big. A reliable one.

De inruilwaarde van de mini was maar klein en ze kozen een auto van zes jaar oud. Een Volvo. Het liefste had Elizabeth een Bentley gehad maar dat ging hun budget ruim te boven.

-Let's go to the castle. De auto zou een week later gebracht worden.

Daar zag Alexandra het gouden beroemde ham-steen, uit Ham Hill opgetrokken, kasteel opdoemen. Eindelijk thuis dacht ze. Vanmorgen heel vroeg was ze nog in het snikhete Spanje en nu in de motregen van Engeland. Maar eindelijk thuis.

Vijf busjes stonden kriskras door elkaar. Er werd volop gewerkt. En terwijl ze met haar bagage naar haar kamer liep zag ze dat verschillende badkamers werden gecreëerd. Thomas had de leiding zag ze en er was al echt verschil ondanks dat ze niet eens zo lang was weggeweest. Alle kamers kregen hun badkamer.

Een paar mannen droeg een half uitgevallen kast de gang op.

-Oh wait. Ze kreeg opeens een idee.

-No use madam.

-I think it will be. Thomas? Ze stapte al de kamer in.

-Is this the only one?

-No, we have 4 more.

-Please make it a door way to the rooms. If you make it connected to the bedroom with some lights and make it sturdy, we have a great door.

-What a good idea.

En Thomas begreep meteen wat ze bedoelde en hij gaf een paar mannen opdracht om dat bij een paar andere kamers te doen.

Alexandra knikte tevreden want hij zocht precies een paar kamers uit die dezelfde kleuren had als de kasten.

Moe ging ze zitten op haar bed en hoorde in de verte de boormachine en een hamer. Wat zou ze blij zijn dat de renovatie afgelopen was. Ze pakte wat spullen uit en bracht een bezoek aan haar badkamer. Terwijl ze doortrok en de wc na een paar minuten zijn werk deed, checkte ze haar uiterlijk.

Met een snelle tred ging ze naar beneden waar ze een kop thee pakte en de keuken in kwam.

Op de tafel in de personeelsruimte achter de keuken lagen allemaal uniformen klaar en ze werden allemaal gecheckt. Penelope had het keurig verzorgd.

Inmiddels was er een kluizenkast geplaatst en een groot wit bord waar de taken werden verdeeld. Ze waren inderdaad flink opgeschoten.

Alexandra checkte de agenda van de kamers achter de balie en zag dat er twee boekingen bij waren gekomen. Weer lag er wat rekeningen te wachten. Verdorie. Ze had ze allemaal betaald en de lening slonk al aardig. En dan nog die auto. En alles was zo nodig?

En dan al die mensen. Per dag wel minimaal 1000 pond aan loonkosten.

-Shall we make a pool in the basement with some gymnastics equipment?

Elizabeth kwam uit het kantoortje en schoof een folder onder haar neus.

-This one is very nice.

-Almost 50.000 pond. Ze sloeg nog net niet haar hand voor haar mond.

-But it is very complete and beautiful.

-That is a lot of hotel rooms.

-We could think about that. Perhaps Thomas can start slowly.

-Elizabeth. This requires pool experts. Thomas can do a lot but building a pool?

Was Elizabeth zo naïef?

-We can discuss it next year.

De kelders hadden inderdaad geen invulling en wat niet gebruikt kon worden in het hotel werden daar opgeslagen. En dat was niet echt de beste bewaarplek.

Elizabeth bewaarde de jurken en sommige sierraden die ooit van haar oma waren op haar kamer. Ergens had Alexandra spijt dat er zoveel via het veilinghuis was verkocht maar geld was zo nodig. En voorlopig werd er geen winst gemaakt.

-Alexandra, may I ask you something?

-Of course. Een werkneemster kwam naar haar toe. Snel dronk Alexandra haar thee op.

-We have our own room and entrance and that is great but it is so grey and dark. May we paint it using the painting supplies from the men?

-What a great idea. Of course, when they not needing it.

Ze kwamen altijd naar haar toe en niet naar Elizabeth die werd gezien als de eigenaresse. Alexandra liep met ze mee.

-Dank je wel. Ilona wuifde Karin en Elma uit en liep over het zandpad naar de camping. Nu lag er een gelijkgetrokken pad met ruimte voor een paar geparkeerde auto's. In korte tijd was hier veel veranderd. Heel even keek ze of ze wel op de goede plek zat.

Een container met bouwafval stond half op de oprit.

-Mam. Tygo die een hamer vasthield schoot bijna van de trap af.

-Zoon. Tygo veegde eerst het zweet weg voordat hij haar omhelsde.

-Je hebt wonderen verricht.

-Ik niet alleen. Huibert heeft ook geholpen. Hij heeft dit gemaakt.

Een oud schaftwagen was omgetoverd tot een schattig woonwagen met een zelfgebouwd veranda eromheen.

-Het moet nog geschilderd worden. Maar binnen is het af. En inderdaad op het beddengoed na was het helemaal ingericht.

-Je zult nieuwe beddengoed moeten kopen, want wat die oude mevrouw had, gebruiken we nu als poetsdoeken. Het was al niet zoveel.

-Dit is geweldig. Het was mooi roomwit geschilderd.

-En kijk. Een paar blokhutten stonden in een halve cirkel opgesteld. Binnenin was het leeg hoewel er een tegelvloer in zat.

-Ik ben nu bezig met meubels. Trots liet Tygo de zelfgemaakte tafels zien.

-Geweldig. Je hebt echt veel gedaan.

Ilona zette haar rugzak neer en keek rond. Een stapel gekleurde klinkers stonden klaar.

-En daar kan jij vast een leuk patroon van maken. Tygo glunderde.

-Heb je dat allemaal gehaald?

-Ja. Maar voorlopig kun je niet in het huisje slapen. We hebben heel veel gestript en wat niet verbruikt kon worden ligt in de container.

-Oh. Nieuwsgierig trok ze de deur open en zag dat op het kleine en lage keukenblok na, zoveel was weggehaald. De schrootjes waren op veel plekken eraf gesloopt en op een paar zat al glasvezel behang.

-En jij kan mooi tekenen. Tygo wees naar verschillende kleuren verf.

-Je kunt hier zo aan de slag.

-Tygo. Ik zou niet weten wat ik daarop moet schilderen. Ze bekeek de hele witte wand.

-Oh dat komt wel.

-En waar eten we?

-Huibert en Elma zorgen ervoor. In het huisje doet de koelkast het wel. Daar staan flessen water en ook het koffiezetapparaat.

-Waar slapen wij?

Buiten wees hij naar de tent.

-Daar. Die heb je toen van Elma en Huibert. Wanneer alles ingericht is brengt Karin je spullen.

-Er komen geen klanten?

-Nee. Je zult zelf sociaal media moeten inschakelen wanneer dit af is. De douches en wc's doen het gewoon.

Het duizelde Ilona. Even dacht ze aan Gabriel en Arthur haar reisgezellen van haar tocht (*zie boek Bij elkaar geplukt boeket*) maar ze had geen idee waar ze waren.

En er moest zoveel gebeuren.

-Vertel; wat moet er gebeuren?

-Er liggen broodjes in het huisje. Ik lust wel wat, maar ik maak eerst dit af.

Ilona pakte de broodjes en nam wat flessen water uit de kleine koelkast mee.

Een stapel zachte handdoeken met schoonmaakmiddelen, vast van Elma, stond in de lege klerenkast.

Een paar banken met een tafel stonden in het pas gemaaid gras. Er moest hier zoveel gebeuren.

-Rustig aan mam. We komen er wel. Morgen komt Karin die je meeneemt naar de stad om allerlei inkopen te doen. En Huibert komt morgen mij weer helpen.

-Maar zoveel geld heb ik niet op de rekening. De pelgrimstocht heeft er nogal ingehakt.

-Karin helpt je daarbij.

Ze zaten naast elkaar.

Ilona keek rond en nam nog een slok water. Hier was flink werk maar er was al best veel gedaan.

-Komt allemaal in orde mam. Tygo nam een hap van zijn broodje.

-Iedere dag zie je verandering.

-Dat had ook een zin van mijn pelgrimstocht kunnen zijn.

-Dat hout wat daar ligt, daar kun je wat mee. En je ziet daar al een paar banken die in voltooiing zijn.

-Weer een mooie zin die ik had kunnen gebruiken op mijn pelgrimstocht. Nu dat achter de rug was kwamen juist de zinnen die ze had kunnen opschrijven in haar pelgrimsdagboek.

-Dan begin je toch een opbouw Ilona camping dagboek.

-Wat een goed idee. Is die map er nog waar mevrouw Monnier de boekingen bij hield?

-Er liggen dozen in het slaapkamertje.

En Ilona zocht en vond de map en op een lege pagina beschreef ze haar aankomst.

-De zon is er nog een paar uur en ik ga aan de slag. Tygo veegde de kruimels weg en liep naar een stoel die hij in elkaar timmerde en schroefde.

Besluiteloos stond Ilona op en liep rond maar even later zag Tygo hoe ze allemaal planken dat ooit blijkbaar een kast was geweest naar binnen droeg en hij hoorde de boormachine, die daar lag even later en van Huibert was Ilona was flink aan de slag gaan.

Pas toen het te donker werd doken ze na een frisse douche de tent in en zorgvuldig spande Tygo het muggennet ervoor.

En Ilona sliep heerlijk die nacht.

Elma reed de inrit op en parkeerde de auto onder de carport.

-Schat ik ben thuis.

Ze vond Huibert in de tuin met de gasten aan verfrissende limonade.

-Oh heerlijk. Ze schonk wat in voor zichzelf.

De zon zakte al over het land, lange schaduwen makend maar het bleef warm. Alle dieren hadden de schaduw opgezocht.

-Wat een heerlijke plek, verzuchtte de oudere mevrouw.

-Echt als een godin in Frankrijk.

-Een echt paradijsje, zei haar vriendin.

-Inderdaad.

-En helemaal geen last van muggen.

-Dat komt door de walnootboom. Daar zaten ze half onder.

Een bloemengeur bleef hangen en Elma glimlachte. Ze had inderdaad een paradijsje gecreëerd.

Huibert stak wat lampjes aan en begon aan een klein vuurtje in de vuurkorf. De maan rees op en hoewel Elma het vaak had gezien was het een magisch gezicht. Haar gasten pakten hun mobieltjes en maakten foto's.

-Mogen we erbij zitten?

Een jong stel aan hun huwelijksreis kwamen aarzelend dichterbij.

-Natuurlijk.

Elma schonk ook voor hun de limonade in.

-Ik haal de hapjes. Elma liep naar de keuken waar Huibert al een schaal in de koelkast had geplaatst. Ze sneed een komkommer in stukken en pelde een paar mandarijntjes voor op de kaas. Met een groot dienblad vol kwam ze terug.

-Tast toe.

-Dit is geweldig. Een paradijsje. Verliefd keken het jonge stel naar elkaar.

Elma ontmoette de ogen van Huibert die zonder al te veel moeite de vuurkorf brandend had gekregen. Hij gooide een paar lekker geurende kruiden erin. Ze glimlachte naar elkaar want iedere dag woonden ze in hun paradijsje.

De kleuren van de zonsondergang waren spectaculair en met de bloemen was het altijd een mooi plaatje. Elma pakte het dure fototoestel met de foto's van Santiago er nog op, en maakte een paar foto's. Morgen zou ze het opsturen naar het tijdschrift.

-Zal ik jullie op de foto zetten? Huibert zette de gasten op de foto met hun mobiel.

Elma nam een stukje kaas en prikte er een mandarijn schijfje op.

-Huibert pak je de harp?

En tot aller verrassing kwam er een enorme harp naar buiten en Huibert haalde het doek ervan af.

-Dit is een pedaalharp. Elma checkte de snaren.

-Als kind moest ik op muziekles maar gitaar en pianolessen hadden een wachtlijst. Het werd de harp. Ik kreeg deze harp op mijn 18^e. Elma moest glimlachen bij de herinnering. Ze streek liefdevol over de prachtige versierselen engel. Ook stond er uitgesneden krullen op de klankkast.

Het was lang geleden dat ze had gespeeld maar moeiteloos speelden haar vingers een paar klassieke muziekstukken. Oh wat had ze dat gemist. Jarenlang had ze iedere dag gespeeld en al werd het soms wat minder door haar moederschap en de verhuizing naar Frankrijk waar ze vooral in het begin niet kon spelen door stijve vingers en afgesleten vingertoppen, ze had haar harp in topconditie gehouden en er zat nog altijd een enorm aantal originele darmsnaren op. De klank was kristalhelder.

Huibert keek naar zijn vrouw. Haar vlecht (blijkbaar ingevlochten door Alexandra) hing langs de harp en soms sloot ze haar ogen terwijl haar vingers over de snaren gleden. Het was alweer weken geleden dat hij haar hoorde spelen. Van een paar klassieke stukken naar wat tijdloze popmuziek liedjes.

Hij ging terug naar de tijd dat ze zelfs hun geheime afspraakjes vaak niet nakwam omdat ze ging of moest spelen. Eerst dacht hij dat ze een ander vriendje had totdat ze hem verraste met een harp. In het begin schaamde hij want een harp was niet cool. Drums en gitaren wel. Dat was hun eerste ruzie en hij had het gelukkig snel goedge maakt. De prachtige melodie zweefde over het terras, over de tuin naar de horizon.

-Dit is zo prachtig. Elma kreeg een wel verdiend applaus.

-Wil iedereen wijn?

Huibert sprong op en voedde de vuurkorf.

En tot diep in de nacht zaten ze buiten en Elma dekte de harp uiteindelijk toe, na nog een uurtje spelen.

Karin sjouwde haar oude naaimachine naar de auto en een tas vol spoeltjes en klossen draad en een paar tassen vol lapjes en lappen werd ernaast gezet. Elma toeterde, toen ze stopte in een oude eend.

-Ik kom.

En een paar minuten later reed ze achter de lelijke eend aan die het linnen dak opgerold had.

Elma kwam in een fleurige jurk met nog altijd de vlecht die Alexandra gevlochten had met manden en zette het op tafel neer.

-Eten.

Ilona kwam naar buiten, haar haren onder stof.

-O lekker. Het was net zeven uur maar ze zat nog zo in het ritme van het lopen dat ze vaak tegelijkertijd met zonsopgang op was.

En aan tafel aten ze van het overvloedige eten dat Elma had meegenomen.

Ondertussen overlegde Karin met Ilona wat ze nodig dacht te hebben.

-Maar dat is zoveel. Ilona protesteerde, al zag ze wel dat Karin een goed doordachte lijst had samengesteld.

-Dat kost wel erg veel. Honderden euro's.

-Maakt niet uit. Iedereen betaalt wat en jij hoeft alleen van dit een geweldig succes te maken.

-En een naam verzinnen. Elma schonk nog een ronde koffie in.

-Karin, hier ons pasje. Je krijgt 10 procent korting bij de kassa.

-Jullie hebben het allemaal voor elkaar. Ilona keek van de een naar de andere.

-Ja.

Karin nam het pasje aan.

-Oh Ilona. Waar wil je dit hebben? Dit zijn stekkie van de vlinderstruiken en ik heb hier zonnebloempitten, papaver en daar zit lavendel zaad. En daar heb ik gerbera zaad. In verschillende kleuren. Gerbera houdt van vochtige grond maar niet van nat.

-Ow. Dat is mijn lievelingsplant. Ilona keek rond en wees aan.

-Aan de rand de vlinderstruiken maar. Lavendel bij de oprit. En gerbera het liefst om het huisje.

-Prima. De regenton is gelukkig nog heel.

-Kom, we gaan.

Wat ongeduldig trok Karin haar mee. We hebben veel te doen.

Elma begon aan de tuintaak.

Het was een hele andere wereld, de wereld van winkels en geld. En het duurde even voordat Ilona daaraan gewend was. Gelukkig had ze Karin bij zich die voortvarend te werk ging.

En al die mensen, en al het eten. Ilona keek haar ogen uit naar een paar vriendinnen die maar niet kon beslissen over een spijkerbroek, ver boven de honderd euro.

-Kom Ilona. Hier het beddengoed. Meteen 20 stuks kopen. 10 voor de winter en 10 voor de zomer. En dit is ook handig. Dekbed en overtrek ineen. En nog wel in de aanbieding.

-Kan het wel gewassen worden?

-Ja. Daar zijn ze voor gemaakt.

Ilona had de neiging om te verdwalen in een groot warenhuis. Ze stapte ook van de wandelwereld naar een eigen wereld en nu opeens in een winkelwereld.

Het was aan Karin te danken dat de kleine keuken gevuld ging worden en er bedden konden komen. De paarse auto van Karin zat helemaal vol.

-Dit put wel uit. Moe zat Ilona naast Karin in de auto.

-Ik loop moeiteloos de Camino de Santiago maar shoppen in winkels maakt me zo moe.

-Je had ook bijna niets. Er ligt nog wat kleren bij mij maar veel meer ook niet.

-En ik wil nog wat Nederlandse boeken bestellen. Maar dat doe ik wel via mijn kinderen. Dat was Ilona bijna vergeten. Door een brand was ze veel verloren maar gelukkig had haar dochter veel kinderfoto's verwerkt tot een paar leuke zelfgemaakte boekjes.

Daar waren Huibert en Tygo druk bezig met een paar kozijnen in het oude huisje te plaatsen.

Elma had gleuven gemaakt op plekken waar ze de planten en zaden had geplant.

-Zo kun je ze het beste water geven. Voor vandaag hebben ze genoeg gehad.

-Dank je.

Het was kaal in het huisje. Allerlei kleuren verf stonden bij de enorme witte muur te wachten. En hoe langer Ilona keek des te minder ideeën kwamen.

-Aan de kant.

Tygo en Huibert droegen een paar bed frames naar binnen.

-Hey wat is dit? Ik kan me niet herinneren dat dit in het huisje stond?

-Stond er ook niet. Wel in ons huis toen we het kochten maar we zijn snel overgestapt op boxspring bedden. Dit is goed materiaal. Waar wil je het hebben? Huibert keek rond.

-In de slaapkamer maar.

-Daar past ie net in.

Ze hield maar een paar millimeter over. Elma kwam met een enorm matras erachteraan. Ze kreeg het amper door de deur en gelukkig hielp Huibert haar.

-Ilona, weet je wat je hier kunt doen? Overal schapjes met lampjes maken, dan krijg je echt een leeshoek.

-Dat is een goed idee.

Ik pak meteen de boormachine. Tygo deed er een andere accu in en begon op aanwijzingen van Elma en Ilona te boren.

-En in het andere kamertje kun je er een stapelbed van maken en de bovenste eraf tillen. Help je even Karin?

Karin was al druk bezig met de afwas. Ze liet het in de steek om Huibert te helpen.

-Wat doe ik dan met de kleren?

-Met een bezemstok kun je veel hangen. Dat kun je onder een plank bevestigen. Elma wist er wel raad op. En in mandjes of een open kast kan ook truien en broeken liggen. Maar inderdaad, veel ruimte heb je niet. Je kunt een spiegel aan de deur hangen.

-Die plank zo?

Karin keerde weer terug naar de afwas. Alles wat gekocht was, werd afgespoeld of afgewassen.

-Genoeg voor vandaag. Elma ruimde alles al op.

-Ik zie jullie over een half uur bij ons. Dan staat het eten klaar.

Ze gaf de sleutels van de eend aan Ilona.

-Hou die maar even bij je. Tot zo.

Ilona ruimde nog op en ze reden niet veel later naar Elma.

Een enorm gezelschap zat aan tafel in de keuken en nog was er plek voor andere mensen.

Het werd heel gezellig en Elma stopte ze vol. Pas in het stikdonkere nacht reed Ilona met haar zoon die maar net in de eend paste terug naar haar stekje. En dat werd de laatste keer dat ze in de tent sliepen.

En eindelijk stuurde Elma de foto's naar Elsbeth, die de foto's zou bewerken in het tijdschrift met een inspirerend verhaal erbij.

Ze bleef even zitten in haar hobbykamer en keek naar het onafgemaakte haakwerk. Het kopje van een konijn met een half gehaakt oortje. Ze was zo druk met Ilona en dan nog haar bed en breakfast erbij. Maar binnenkort maar eens

hier aan de slag. Dat had je als iedere dag veel om handen had en zoveel hobby's.

Moe arriveerde Jolanda eindelijk bij de hondenopvang "Ayudar a los perros".

De oude bakwagen had het zwaar. Soms had ze zelfs bijna last van een kokende motor. En een airco zat er niet in. De lucht was zo warm dat de wegdek oppervlakte vaak als een rivier leek.

Ze had even rust gevonden onder bomen maar dat had maar even geholpen. Het was erg druk op de weg, veel toeristen.

Iedere keer wanneer ik wegga, dacht Jolanda, kom ik als een stinkende vaatdoek terug. Dat was haar eerste keer toen ze bijna non-stop van Nederland naar Spanje reed waar de honden van toen al een paar dagen geen eten hadden en Arti de wanhoop nabij was.

Maar dit keer, toen ze de poort inreed en de bakwagen parkeerde op de kleine parkeerplaats was ze trots op wat ze aantrof. Dat hadden ze nu toch maar goed voor elkaar. Een goede omheining. Allemaal hokken en huisjes waar groepen honden woonden en ze probeerden zo goed en zo kwaad als het kon een huiselijke situatie te creëren. Ze zag Dylan voor het huisje zitten en zijn zelfgekozen hond uit het dodingsstation die hij Hope had genoemd, bij hem liggen. Het ging verbazingwekkend goed. Arti was net bezig een hond te wassen die er graag vandoor zou willen gaan maar ze gaf hem geen kans.

-Vlooien?

-En allergisch voor vlooiën.

Ze rook de speciale shampoo al van verre.

-Breng dadelijk die vaalgele.

-Doe ik.

Eerst trok ze haar oude trainingsbroek aan en gooide haar vuile was in de wasmachine. Ze wisselde de honden en droogde ze goed af.

-Hèhè. Arti strekte haar rug en ruimde alles op.

-Zo, dat is ook weer gebeurd.

Na de siësta liep Dylan en Arti met de honden en Jolanda maakte de hokken schoon. Iedere hond die daarna hun ruimte binnen kwamen kregen een hondenkoekje als extra.

En daarna zaten we weer in de schaduw van de naaldbomen te eten.

-Het wordt tijd dat ik weer terugga naar Nederland. De beslissing van Dylan sloeg in als een bom. Hij paste moeiteloos in hun kringetje.

-Je zit niet in de weg of zo. Arti keek hem aan.

-Nee maar ik heb ook een leven in Nederland en daar waar ik voor kwam is nu helemaal weg.

-Liefdesverdriet.

-Ja. Het is alleen, Ik wil Hope meenemen.

Jolanda keek naar de hond die achter hem lag. Het dier volgde Dylan overal of het lag op een strategische plek te wachten op hem.

-Jouw hulp is geweldig. Het sloeg nergens op maar hij was zo handig en nam veel werk uit handen.

-Het is jouw hond. Je kunt doen en laten wat je wil maar een hond onderweg of waar dan ook is niet altijd makkelijk. En Hope mist een oog.

-Nee, daarom wil ik met de volgende ronde mee naar Nederland als Jolanda naar Engeland ga. Jullie leveren drie honden in België.

-Je bent altijd welkom hier.

-Dank je maar wat ik doe kan overal en het wordt tijd dat ik wat ga doen.

Dylan zag een stuk beter uit en in de korte tijd was hij er echt bij gaan horen. En zijn beleggingen zorgen voor gezonde financiën.

-Dan ben je weer alleen. Jolanda keek Arti aan.

-Neem overal het hondenpaspoort mee. Arti knikte. Ze schepte nog wat op.

-Dat heb je nodig bij grensovergangen.

-Doe ik.

Maar Jolanda voelde zich niet zo lekker, zei niets en werkte stug de klusjes af.

-Je ziet wel witjes. Arti keek opmerkzaam naar haar.

-Het is de hitte, je weet dat ik daar moeite mee hebt.

Ze zaten aan de vooravond van hun vertrek nog even op de veranda. Jolanda had besloten dat ze nachts zou vertrekken. Dat scheelde weer files.

Alles stond al klaar. De bus was volgetankt en een kleine ventilator stond al in de bak en hoefde alleen maar in de sigarettenaansteker.

-Doe je wel voorzichtig?

-Ja.

Ze liep naar binnen om haar tas te pakken en klapte opeens dubbel.

-Jolanda. Arti schrok en hielp haar vriendin in een zittende positie.

-Niks aan de hand, gewoon wat buikkramp.

-Zo ga jij niet naar Engeland.

Jolanda kon maar net de wc halen en hoorde half dat Arti Alexander belde en daarna Elma.

-Je hebt buikgriep of iets verkeerd gegeten.

Arti maakte Dylan wakker en de geluiden buiten waren die van een inpakkende truck.

-Ik lever de honden in België af en zet Dylan daar op de trein en kom zo snel mogelijk terug. Arti zette de tas bij Jolanda, pakte uit en wat van haar spullen in.

-Dylan zet het voer al klaar en doet de honden in de bus.

En een kwartier later vertrok de bus. De koplampen scheen over de weg. Een paar Gallo's jankten en ze had ook zin om mee te doen. Het geluid van de motor stierf weg en een doodse stilte daalde over de "Ayudar a los perros" heen.

En Jolanda voelde zich zo eenzaam zonder Arti en zo ellendig. Ze had zich verheugd op Engeland, wilde het kasteel zien en even luxe ervaren maar ze zat in een snikhete opvang en alle mensen waar ze van hield waren weg.

En eindelijk was het zover. In de nieuwere auto werden de vriendinnen opgehaald, alleen Jolanda was ziek en zou niet komen.

Ilona reisde met haar kinderen deze kant op en Alexandra stond ze op het vliegveld op te wachten.

En daar kwamen ze. Ilona als eerste met rugzakken en Tygo naast haar.

-Meiden.

Opgewonden stond Alexandra bij de auto en wuifde.

-Daar is ze. Karin zag haar als eerste. Met een bagagekar liepen ze naar Alexandra en de begroeting was alsof ze elkaar in geen jaren gezien hadden.

Alles paste maar net. En volgepakt en op elkaar reden ze naar het kasteel. Dat had nooit in de mini gepast.

-Kijk het kasteel.

Trots liet Alexandra het kasteel zien en bewonderende kreten deden haar zo goed.

-We gaan hier wonen. Karin en Elma zeiden het tegelijkertijd.

-Voor iedereen een kamer. De bagage werd naar boven gesjouwd. Alexandra wees hun de weg en bij iedere kamer op de tweede verdieping stapte ze de geweldige kamer in.

Vooraf voor Ilona was dit erg wennen. Eerst de pelgrimsroute en dan werken op de camping en nu in een kasteel.

En het was groot. Een kamer, een slaapkamer en een geweldige douche. Ze vond de sfeer meteen erg prettig. En wat een luxe, wat een ambiance. Zoiets kon zij nooit bieden. Het was allemaal zo basic en landelijk. Eigenlijk moest ze het woord primitief gebruiken.

-Mam.

Fenya stapte de kamer binnen.

-Oh die van jou is ook zo groot. Geweldig he. En zo heel duur is het kasteel niet. In Amsterdam betaal je meer voor een klein hotelkamertje.

En Ilona liep nieuwsgierig naar de kamer van Fenya die lichtgele en groene tinten had met een paar bomenschilderijen.

-Wat heerlijk. En heb je al gezien hoever je kunt kijken. Kijk daar ligt het dorp.

-En hoe heet deze kamer? Oh, Treesong. Een paar lichtgroen gestreepte met een donkergroen kleed hing over het hemelbed.

-Dames, High tea.

Ze zaten in de hal en genoten van Engelse thee.

Elma keek goed rond, naar de enorme hal, naar de harp die er stond. Meteen zag ze hoe het hout verwrongen was. Ze miste opeens haar harp en jammer dat ze die niet had meegenomen. Daarom liep ze naar de vleugel en ging zitten. Na een vingeroefening begon ze te spelen.

-Ik wist niet dat je piano kon spelen. Karin maakte wat foto's.

-Eigenlijk harp maar de noten zijn hetzelfde en die harp is niet meer bespeelbaar.

-Oh. Karin zag niets gekks al miste de harp wat snaren.

-Wat leuk dat je ook kunt spelen. Alexandra ging bij haar vriendinnen zitten.

-En je speelt beter dan ik.

-Jarenlang op hoog niveau les gehad. Mijn ouders hadden de hoop dat ik iets in de muziek ging doen. Maar het loopt vaak heel anders dan je denkt.

Het was heerlijk om even ongedwongen bij elkaar te zijn.

-Wat jammer dat Jolanda ziek is. Ilona maakte een paar foto's en stuurde het naar haar toe.

-This is the owner of the castle Elizabeth Hamilton. Alexandra stelde Elizabeth voor die net langskwam.

-Welcome to the castle. Elizabeth vertraagde haar pas amper en liep door naar het kantoortje.

Voor al Elma keek aandachtig naar haar. Dus dit was het meisje dat Alexandra even had ontslagen. Ze was jonger dan Elma had verwacht.

-Wat ziet ze bleek.

Dat had Alexandra niet gezien.

-Geweldig zeg hoe je dit kasteel weer tot leven wekt.

-Ja.

Alexandra keek rond en wist nog goed hoe donker alles was, de eerste keer dat ze binnenkwam. En nu, maanden later, ging alles van start. Er waren gelukkig meer boekingen.

De opening was wat formeel maar ook best gezellig. Voor al Elma mengde zich onder de Engelsen en speelde nog wat klassieke stukken op de vleugel. Ilona bracht haar tijd door met haar kinderen en ze bereiden zich voor op de wandeltocht.

En Karin zat heerlijk met een glas wijn in de hal en bedacht allemaal verhaallijnen. Voor al Alexandra was de ideale gastvrouw en begeleidde de gasten door het kasteel en de tuin.

Jolanda had net de honden eten gegeven en de dagelijkse wandeling sloeg ze grotendeels over. Het was saai zonder Arti. Ze miste haar vriendin heel erg en vroeg zich af hoe het met Arti ging. Die was druk bezig met rijden.

Ze bekeek de foto's van de vriendinnen en voelde zich nog triester. De beterschapswensen hielpen haar niet. In een geweldige mooie hal en een paar foto's van de kamers en haar vriendinnen in mooie galajurken op Ilona na deed haar afvragen waarom ze hier in Spanje zat. Ze kon slecht tegen de warmte en vooral vergeleken bij het leven van Alexandra was het hier armoedig en saai. En ze zat zover van alles af. Zij zat helemaal onderin Spanje en dan drie vriendinnen bij elkaar in Frankrijk en Alexandra in Engeland.

Jolanda ging op de zelfgemaakte bank zitten en aaide futloos een hond. Ze had zo slecht geslapen en kon nog niets binnenhouden.

Wat als Arti niet meer terugkwam? Wat als ze in de bewoonde wereld, want zo vond Jolanda alles buiten de "Ayudar a los perros" het, een andere liefde vond? En dan zat zij hier in Spanje met tientallen honden.

Verder had ze niet veel. Alleen zichzelf en dat was momenteel niet veel. En ze voelde hoe kwetsbaar ze was en ook de honden. Als zij of Arti iets overkwam hadden de honden niets.

Ze nam een slok water maar even later kwam het er weer uit. Nog nooit had ze zoiets gehad. Ze werkte altijd door als anderen ziek werden. Zelfs de beruchte griep had haar niet onder gekregen.

En nu dit.

Zo ontzettend slap zat ze bij de wc. Moest ze iemand opbellen om te vertellen dat ze doodging? Zelfs daar had ze de fut niet voor.

Ze was helemaal alleen. Jolanda begreep niet waarom Arti haar zo liet zitten. Ze ging vast met Dylan verder. Een luxeleven leiden op een prachtige jacht waarvan de kranen met goud waren afgewerkt. Champagne met kaviaar eten en ze haalde maar net de pot.

En ze ontdekte dat het vriendschapsketting niet meer om haar pols zat. Met open mond keek ze erna. Het was weg.

Ze checkte overal, soms zelfs kruipend. Op de wc, bij de honden, het voer. Niets. Het was weg. Zou het meegenomen zijn?

Wanneer had ze het voor het laatst gehad? Moe ging Jolanda liggen. Het was zo warm, zo heet en ze brandde op. Ze stonk naar zweet en kots. Ze was zo moe en haar maag bleef opstandig.

Ze viel in een onrustige slaap vol verwarde dromen en midden in de nacht werd ze wakker. Ze lag op de grond voor de wc. Langzaam kwam ze overeind. Op handen en knieën naar het keukentje waar ze haar mond spoelde en heel langzaam, bijna druppel voor druppel wat water dronk.

Haar benen bleven van elastiek en ze had geen kracht meer. Toch even naar buiten. De honden waren onrustig. Ze hadden hun wandeling gemist. En misschien eten. Het was een opgave maar ze wist nog de waterbakken te vullen. En daar zat ze dan op de veranda op de kapotte bank. Geen idee waar de mobiel was, geen idee hoe laat het was. Ze ging liggen en veegde het natte haar uit haar gezicht.

Het werd kouder en het begon zelfs te regenen, eerst heel zachtjes en ze had moeite om de regen te herkennen. Een tijdje lag ze droog maar opeens begon het te hagelen. Het roffelde op de daken en ook de veranda werd nat. Maar weer naar binnen waar een zurige lucht hing.